

[Indenrigsministeren.]

sagerne er mange. De maa søges paa forskellige Omraader af Produktionen, indenfor dens mange forskellige Faktorer, men ved denne Undersøgelse kommer man ikke udenom Lønpolitikken, som er ført, og som er underbygget ved Organisationernes Styrke.

Jeg kan sige det ærede Medlem, at jeg har nylig haft Lejlighed til at deltage i en Forhandling om Anskaffelse af visse Maskiner her i Landet, hvor der forelaa udenlandske og indenlandske Tilbud. De indenlandske Tilbud laa meget væsentligt over de udenlandske, men da man for at aflaste Arbejdsløshed, saa vidt det overhovedet kunde skønnes forsvarligt prismæssigt, ønskede at begunstige de danske Tilbud, udbad man sig Oplysning om, hvad der bevirkede denne kolossale Prisforskel, som paa Levering af en enkelt Maskine løb op til, ja endogsaa op over 50 pCt. af Prisen, og paa Leverance af et større Tal Maskiner laa paa saadant noget som 20 pCt. af Prisen. Der blev af det tilbydende Firma givet Oplysninger i saa Henseende. Der henvistes til forskellige medvirkende Aarsager, men blandt disse var ikke den mindste den, at Gennemsnitsarbejdslønnen her i Landet paa det Omraade, her var Tale om, laa paa 1 Kr. 65 Ø., medens den tilsvarende Arbejdsløn i det konkurrerende Udland laa paa 1 Kr. 15 Ø., og da det var et Arbejde, hvor selve Arbejdstimernes Tal spillede en væsentlig Rolle for Prisen — det vil det ærede Medlem erkende, naar han faar de nærmere Oplysninger —, vil det ærede Medlem se, at en Politik fra Fagforbundenes Side, som sætter alle Kræfter ind paa at opretholde Løntilstande, som udelukker Konkurrence, er en for Beskæftigelsesgraden her i Landet overordentlig farlig Politik. Men, som sagt, jeg er rede til ved anden Lejlighed, hvor vi mere indgaaende kan komme ind paa disse Sager, at optage en Diskussion med det ærede Medlem.

Og sluttelig kan jeg saa forsikre det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, at jeg har ikke noget varmere Ønske end at tilvejebringe Samarbejde paa dette Omraade. Jeg mødte i 1921, da jeg fremsatte mit Arbejdsløshedsløvsforslag, en lige saa voldsom, lige saa højtaltende Modstand fra socialdemokratisk Side, som jeg mødte, da jeg kom her til Rigsdagen med Forslaget til ændret Arbejdsløshedsløvgivning, det, der førte til Arbejdsløshedsloven af 1. Juli 1927. Ikke des mindre lykkedes det mig den Gang under stærk socialdemokratisk Modstand med gentagen Afvisning fra det ærede Partis Side af Forslag og Ændrings-

forslag, som jeg kom med, at tilvejebringe Enighed i det alleryderste Øjeblik. Kun ved Afbrydelse af Eneste Behandling her i Tinget og den Tid, som derved blev skaffet til yderligere Forhandlinger, lykkedes det at faa det ærede Parti i Tale. Jeg tror, at Socialdemokratiet havde staaet sig ved at have, efter at den første Larm var afløst af Stillehed, medens der forhandlede i Udvalgene, indladt sig paa en fredelig og saglig Forhandling paa det forelagte Lovforslags Grund, saa kunde paa ikke helt faa Punkter Resultater være naaet, som vilde have været mere tilfredsstillende for det ærede Parti end det, som nu blev det endelige. Men til at faa i Tale var Partiet ikke.

Det nytter derfor ikke meget, at man nu græder over, at Samarbejde ikke naaedes, og maner til, at det maatte naas i Fremtiden paa Grundlag af det her foreliggende Lovforslag. I forrige Rigsdagssamling havde Partiet paa dette Omraade sin Besørgelsestid. Det viste sig aldeles uforstaaende, uden nogen som helst Interesse for de Muligheder, som praktisk talt var til Stede. Partiet holdt sig til Protesten paa dette Omraade som paa saa mange af de Omraader, vi lovgivningsmæssigt behandlede i forrige Samling. Den Manen til Samarbejde, som man nu møder op med, kommer derfor en Postdag for sent.

Ordføreren for Forslagsstillerne (J. P. Nielsen): Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen fremsatte nogle Bemærkninger om de Ændringer, vi har stillet Forslag om, men mig forekom det rigtignok, at det var omtrent som den døde Mand, der sad i Træet og, da den, der kom nedenfor, hilste paa ham og sagde: Goddag, svarede: Økseskaft!

Det ærede Medlem var lige ved at komme i Ekstase i Anledning af den Ændring, vi har foreslaaet i § 11. Det ærede Medlem fortalte, at Fagforeningernes Moral — det fik det ærede Medlem ud af det — var omtrent den, at Medlemmerne skulde have Lov til at bedrage og snyde, og saa skulde de ikke straffes. Jeg vil nu i al Beskedenhed, da det ærede Medlem ikke helt fremstillede Paragraffen og Forholdet, som de er, gøre opmærksom paa, at i § 11 har man først sat Straf for dem, som bedrager. Det hedder nemlig i § 11, at

„Svig mod Kassen medfører Tab af Medlemsretten, hvilket ogsaa gælder Overtrædelse af de i foranstaaende Stykke indeholdte Bestemmelser, for saa vidt Direktøren træffer Beslutning herom. Mister et Medlem af de nævnte Grunde